

Partizánske mučenie a vražda katolíckeho kňaza Jána Nemca alebo Duchovné dedičstvo povstania z roku 1944 na Slovensku

Radomír Tomeček

7. augusta 2024 **✝ História**

Rok 2024 je 80. výročím udalosti, ktorá v časo *komunistickej diktatúry* na Slovensku dostala označenie „Slovenské národné povstanie“. Tzv. „Nežná revolúcia“ v roku 1989 bola všeobecne považovaná za víťazstvo slobody nad *komunistickou totalitou*. Mala byť príležitosťou na objektívne hodnotenie histórie, ktorú *komunistická moc* na Slovensku zahalila do nepravdivých bolševických mýtov. *Povstanie* v roku 1944 rozpútané na Slovensku pod patronátom *sovietskej komunistickej moci* patrí medzi takéto udalosti.

Je pozoruhodné, že s postupným vzdáľovaním sa od „slávneho roka 1989“ narástla tendencia potlačania akýchkoľvek kritických stanovísk a hodnotení tohto *povstania*, a je spojená aj so šikanovaním širiteľov týchto poznatkov. Mnohí novodobí nositelia „demokratickej moci“, oblečení do politicky korektných uniforiem „bojovníkov proti extrémizmu a fašizmu“, však po roku 1989 veľmi pohotovo odložili svoje bolševické kabáty do skríň.

Zmienené *povstanie* v totalitných časo *neslo*, a aj v súčasnosti neustále nesie, vznešenú vlajku boja proti *nemeckému nacizmu*. Aké je však duchovné dedičstvo *povstania* z roku 1944, nekriticky zvelebovaného vo väčšine mediálneho priestoru súčasného odkresťančeného Slovenska? Skutočný príbeh Jána Nemca (1911 – 1944), slovenského rímskokatolíckeho kňaza, ktorý bol prinútený opustiť pozemský svet vo veku 33 rokov, nám môže poskytnúť cennú odpoveď.



Ján Nemec

zdroj: facebook.com

Ján Nemec a jeho mladosť

Ján Nemec sa narodil dňa 25. januára 1911 v Šarišských Bohdanovciach v okrese Prešov. Jeho otec Ján spolu s manželkou Máriou mali troch synov a jednu dcéru. Syn Ján mal staršieho brata Andreja, mladšieho brata Imricha a sestru Annu. Bola to chudobná a zbožná katolícka rodina.

Mladý Ján navštevoval ľudovú školu v Šarišských Bohdanovciach v rokoch 1917 až 1921. Následne prekvapil svojich rodičov túžbou študovať na gymnáziu v Košiciach. Bol síce nadaný, ale telesne pomerne slabý.

Rodičia vyhovelí synovej túžbe, hoci predstavovala veľkú finančnú záťaž pre malé gazdovstvo.

Pokračoval teda v štúdiu na reálnom gymnáziu v Košiciach, ktoré zakončil maturitnou skúškou v roku 1929. Študoval dobre a snažil sa zlepšiť svoju neľahkú sociálnu situáciu aj doučovaním jedného zo študentov. Následne sa prihlásil na štúdium teológie v *Biskupskom seminári v Košiciach*. Ako vynikajúci študent dokončil štúdium teológie, trvajúce päť rokov, už za štyri roky. Bolo to v období rokov 1929 až 1933.

Mladý katolícky kňaz v službe oltára a národa

ThDr. Jozef Čársky (1886 – 1962), rímskokatolícky biskup a apoštolský administrátor košickej diecézy, udelil Jánovi Nemcovi sviatosť kňazstva. Kňazská vysviacka sa konala dňa 29. júna 1933 na sviatok svätých Petra a Pavla v Prešove. Bolo potrebné vyžiadať z Ríma dišpenz od kánonicky stanoveného veku.

Prvá svätá omša mladého kňaza Jána Nemca sa konala dňa 2. júla 1933 v Šarišských Bohdanovciach. Jeho prvé kaplánske pôsobisko, v období rokov 1933 až 1934, bolo v Trhovišti v okrese Michalovce. Následne, v období rokov 1934 až 1936, bol kaplánom v meste Humenné. V ďalšom období pôsobil ako kaplán v Žalobíne v okrese Vranov nad Topľou.



Prechod partizánov

zdroj: picryl.com

Mladý a nadšený kňaz Ján Nemec nadobudol cenné poznatky a skúsenosti zo života vidieckeho a mestského obyvateľstva. So zreteľom na svoju dobrú povesť bol často pozývaný obyvateľmi obce Lieskovec v okrese Humenné poskytovať svoje kňazské služby, keďže tamojší farár zomrel. Žiadostiam Lieskovčanov a Jána Nemca bolo zo strany biskupa vyhovené. Mladý kňaz sa presťahoval do Lieskovca dňa 1. decembra 1939.

Ján Nemec bol aj dobrým kazateľom. Jeho kázne boli filozoficky podložené, logické a stručné, zamerané na riešenie aktuálnych problémov. Vzorom mu boli knižne vydané kázne slávnych cirkevných kazateľov. Súčasne túžil vstúpiť do *Rádu premonštrátov*, pokračovať v ďalšom štúdiu na vysokej škole, a následne vyučovať na premonštrátskom gymnáziu v Košiciach. Biskupský úrad však nedal súhlas pre tento jeho zámer, keďže podľa biskupa bolo v tom čase potrebné mať viac kňazov než profesorov.

Ján Nemec pôsobil v Lieskovci ako kaplán a v neskoršom období aj ako farár. Ako zaneprázdnený a pracovitý kňaz zrejme nepredpokladal, že toto miesto kňazskej činnosti bude posledným v jeho živote. Bol to vzdelaný kňaz, venujúci sa štúdiu teológie, filozofie a prírodných vied v každej voľnej chvíli. Aktívne ovládal latinský, maďarský, taliansky, francúzsky, poľský, český a rómsky jazyk. V poslednom období sa zaoberal štúdiom nemeckého a ruského jazyka. Najviac však miloval latinský jazyk, ako bránu pre spoznávanie cudzích jazykov.

Miestom pôsobenia Jána Nemca bol kostol, škola, náboženské spolky a telovýchovné jednoty. Veľkú pozornosť venoval mládeži. Bol *moderátorom katolíckej mládeže okresu (Moderator districtus org. cath.)* a *Katolíckej akcie mládeže (Moderator Actionis iuventutis catholicae)* a ďalších organizácií. Ján Nemeč sa dôsledne venoval výučbe náboženstva na školách a dochádzal za týmto účelom na svojom voze týždenne do filiálok, vzdialených aj 15 kilometrov, v každom ročnom období a za každého počasia.

Ďalšou oblasťou jeho aktivít boli chudobní ľudia, najmä Rómovia, ktorých jazyk si tiež osvojil. Jeho cieľom bolo najmä pozdvihnutie duchovného a mravného života Rómov, podporovanie rodinného života v riadnom manželstve, presadzovanie získania prostriedkov na život výlučne vlastnou prácou. Týmto spôsobom v nich budoval sebavedomie a odpor k žobraniu.

Taktiež bojoval proti šíreniu alkoholizmu, ktorý pôsobil ako ničiteľ obyvateľstva najmä na chudobnom slovenskom vidieku.

Povstanie na Slovensku v roku 1944 a proroctvo dvoch kňazov

Mons. ThDr. Jozef Tiso (1887 – 1947), slovenský prezident a katolícky kňaz, bol veľmi prekvapený *povstaním* na Slovensku v auguste 1944, hoci mal správy o vyčíňaní *partizánskych skupín*. Vedel, že vzhľadom na blížiaci sa postup *sovietskych vojsk* vzniknú tendencie podporovania metód *Červenej armády*.

Predpokladal, že podobné skupiny existujú, avšak vzhľadom na svetonázorové postoje väčšiny slovenského národa, považoval tieto prejavy skôr za menšinové a podporované najmä *čechoslovakistami* a *komunistami*. Súčasne odmietal sovietske ponuky na zachovanie Slovenskej republiky ako samostatného *komunistického štátu*, pri zachovaní jeho osoby vo funkcii prezidenta. Vtedajší slovenský prezident považoval prenechanie slovenského národa boľševickému vplyvu za zradu tohto národa. Dr. Jozef Tiso v roku 1944 o svojej predstave budúcnosti povedal:

„Ako sa skončí vojna, o tom čvirikajú vrabce na streche. Nemci prehrávajú vojnu. Osud slovenského národa je v Božích rukách a ja prídem o krk.“

Ján Nemeč, katolícky kňaz, rovnako ako Dr. J. Tiso, slovenský prezident a katolícky kňaz, vyslovil prorocké slová o svojej budúcnosti, keď ho začali navštevovať *partizáni*. 26. augusta 1944 povedal učiteľovi Jánovi Orendáčovi, pri rozhovore v Humennom, tieto slová:

„Veľký piatok ma očakáva.“

Partizánske výčiny na Slovensku, spojené s vraždením nevinných ľudí (napríklad prepadnutie žandárskej stanice a zavraždenie žandára v máji 1944 pri Vranove nad Topľou) naberali stále väčšie rozmery. Na Slovensko prenikli *sovietski partizáni* a *utečenci* z rôznych národov, ktorí neobišli ani Jána Nemca a jeho faru v Lieskovci. Využívali pohostinnosť a súcit vzorného katolíckeho kňaza, ktorý im poskytol potrebné jedlo, oblečenie a ľudské pochopenie. Mnohí z týchto *utečencov* následne pôsobili v *partizánskej skupine Čapajev*. Ján Nemeč preto predpokladal, že mu od *partizánov* nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

Partizánska lúpež v znamení bolševizmu

Príchod *sovietskych partizánov* na Slovensko znamenal aj šírenie bolševického pohľadu na svet, spojeného s nenávisťou ku *katolicizmu*. Časté útoky na slovenských katolíckych kňazov, spojené s vykrádaním kostolov a fár, nastali od augusta 1944.

Ján Nemeč bol už v máji 1944 navštívený štyrmi mužmi, ktorí sa predstavili ako *sovietski partizáni*. Hovorili, že ako sovietski zajatci ušli z nemeckého tábora. Po navečeraní sa odišli z fary. V ďalšom mesiaci ho navštívil Rus, ktorý podľa svojej znalosti cudzích jazykov bol pravdepodobne špiónom. Aj on po večeri odišiel.



Partizáni

zdroj: wikimedia commons

8. augusta 1944, o jednej hodine v noci, navštívili partizáni so zbraňami Jána Nemca opäť. Na jeho otázku o dôvode návštevy dostal odpoveď, že má prísť spovedať istého ťažko chorého Slováka z obce Myslina v okrese Humenné. Keďže kňaz poznal zmienené meno chorého muža, uveril *partizánom*, dnu však nikoho nevpustil a povedal, že majú ísť pre kostolníka, kým sa oblečie.

Ján Nemeč už tri dni pred touto návštevou nemohol spávať, cítil nepokoj, zdôveriac sa svojmu bratovi, Imrichovi Nemcovi, profesorovi gymnázia v Michalovciach, ktorý sa v čase letných prázdnin zdržiaval u neho. Ján mu povedal, že má akési tušenie o príchode *partizánov* k nemu. V čase zmienenej nočnej návštevy zobudil brata Imricha a povedal mu, že ide navštíviť chorého.

Partizáni sa však vrátili bez kostolníka a povedali, že neprišli volať kňaza k spovedaniu, ale že chcú jesť. Na otázku kňaza odpovedali, že sú štrnásti. Jeden z nich bol oblečený v uniforme slovenského poddôstojníka a ďalší boli v civile. *Partizáni* búchali na kňazove dvere a kričali, aby otvoril. Kňaz bol prinútený otvoriť dvere a *partizáni* s krikom vtrhli dnu. Slovenský poddôstojník bol dezertérom z vtedajšej slovenskej armády. *Ruský partizán* si sadol za stôl a dôrazne vysvetlil kňazovi, že táto návšteva si prišla pre peniaze.

Ján Nemeč vytiahol svoju peňaženku, v ktorej mal svojich 3 000 slovenských korún, a taktiež aj peniaze, ktoré si nechávala u neho Alžbeta Lehovičová, pomocnica v domácnosti. *Slovenský partizán* a *dezertér* vysvetlili Rusovi, že hodnota tejto sumy nie je dostatočná, a že kňaz by mal dať aspoň 6 000 slovenských korún.

Ruský partizán sa začal vyhrážať kňazovi, že ak nedá viac, bude s nimi musieť ísť. Následne otvoril päť drevených škatuliek uložených v stole, v ktorých boli peniaze patriace kostolu v Lieskovci, a jednotlivým kostolom vo filiálkach: Myslina, Hudcovce, Topoľovka a Závadka. Našiel aj menšiu peňaženku kňaza, v ktorej mal odložených 1 500 slovenských korún, a keď vzal aj tie, vyžiadal si ešte košeľu a spodky, ktoré dostal tiež.

Ján Nemec sa odvážne pýtal, čo má povedať ľuďom, ktorí budú chcieť vrátiť svoje peniaze. *Ruský partizán* mu povedal, že k nemu už viac neprídu, a napísal na kus papiera akési potvrdenie o prevzatí sumy 6 000 slovenských korún, hoci v skutočnosti „prevzali“ peniaze v hodnote viac než 11 000 slovenských korún.

Ludovít Kukorelli (1914 – 1944), slovenský dôstojník a náčelník štábu *partizánskej skupiny Čapajev*, vystupoval pod menom Čapajev. *Ruský partizán*, ktorý vystavil potvrdenie pre Jána Nemca, uviedol toto meno namiesto vlastného podpisu, ako meno svojho veliteľa.

Partizáni potom pohrozili Jánovi Nemcovi, že v prípade hovorenia o tejto ich návšteve a jej priebehu komukoľvek, si prídu po neho. Tvrdili, že všetky peniaze vrátia, len čo dostanú potrebnú zásielku peňazí. Pri odchode mohli vidieť vystrašených a bezmocných svedkov tejto lúpeže, ktorými boli Imrich Nemec, Margita Magyarová, vedúca domácnosti a Alžbeta Lehovičová, pomocnica v domácnosti.

Narastanie partizánskeho teroru na Slovensku

Ján Nemec nehovoril nikomu o prežitej partizánskej lúpeži a zakázal o tom hovoriť aj dvom ženám, ktoré pomáhali v jeho domácnosti. Neskoršie napísal *Biskupskému úradu v Prešove* o tejto udalosti, keďže odcudzené boli aj kostolné peniaze. V čase priblíženia sa *sovietskych vojsk* k hraniciam Slovenska, v októbri 1944, povedal o „partizánskej návšteve“ len Pavlovi Jelínkovi, svojmu kurátorovi, a žiadal ho o pomoc s ukrytím matrík, monštrancie a kalicha.

Partizáni pokračovali v terorizovaní Jána Nemca aj v ďalšom období. Svedkom týchto zločineckých vpádov a lúpeží bol aj jeho brat Imrich, a to až do 27. októbra 1944. Partizánske potvrdenie pre Jána Nemca o prevzatí peňazí v auguste 1944 nemalo žiaden význam, keďže *partizáni* hovorili, že kňaz si musel znova niečo našetriť. Chodili na voze alebo autom pre ďalšie peniaze, a brali aj pšenicu a ďalšie veci. K tejto „práci“ pristúpili až po tom, čo sa výdatne najedli.

Fara Jána Nemca bola v novembri 1944 vystavená partizánskym nájazdom takmer každý deň. Správanie *partizánov* bolo stále viac agresívne, pripomínajúce teroristov. Ján Folenta, komisár obce, bol zobudený *partizánmi* v nedeľu 12. novembra 1944 o jednej hodine v noci. Bol privedený do farskej záhrady, aby strážil partizánsky voz a kone. *Partizáni* vtrhli na faru a začali vynášať všetko, čo im prišlo do cesty. Jánovi Nemcovi vzali všetky peniaze, sviečky, šaty, a ďalšie veci.

Ján Nemec po tejto partizánskej lúpeži mal len toľko šiat, čo mal na sebe. Margita Magyarová, vedúca domácnosti, ho prosila, s cieľom predísť ďalšiemu jeho týraniu, aby sa žiadal preložiť na inú faru, a teda aby odišiel z Lieskovca. Ján Nemec, chcúci zachovať svoju statočnosť, vytrvalosť, vernosť a odvahu katolíckeho kňaza, jej povedal:

„Nemôžem nechať svoj ľud. Kde bude on, tam budem aj ja. Keď moji ľudia pôjdu do Karnej alebo do Štefanoviec, pôjdem tam aj ja. A keď ľud ostane v Lieskovci, tak keď gule budú padať ako dážď, ostanem aj ja s ním. (...) Nariadenie pána biskupa je ostať s ľudom. A konečne, čo by povedal ľud, keby som ho nechal v najťažšej chvíli? Čo ak niekto bude zomierať a bude chcieť kňaza? Kňaz má byť s ľudom stále. (...) Vždy som plnil len svoje povinnosti ako kňaz a Slovák, a to len na prospech mne zverenému ľudu. Keď prídu partizáni, nech berú, čo budú chcieť. Ani ma nenapadne utekať pred nimi. Azda to nebude také zlé. (...) A keby sa vytvorila situácia, že budú vraždiť kňazov, nech ma zavraždia pri mojich veriacich.“

Ján Nemec a jeho kráčanie po krížovej ceste

Ján Folenta navštívil faru Jána Nemca v Lieskovci aj počas daždivého večera, vo štvrtok 16. novembra 1944. Margita Magyarová aj vtedy naliehala na mladého kňaza, aby odišiel z Lieskovca, keďže *partizáni* ho okradli o všetko. Zostali mu len šaty, ktoré mal na sebe. Ján Folenta odišiel z fary po skončení rozhovoru, o desiatej hodine večer. Kňaz sa následne pomodlil breviár a ľahol si spať.

Partizáni so zbraňami v rukách zabúchali na dvere fary v Lieskovci aj počas tejto noci. Bolo asi pol dvanástej. Ján Nemec bol prinútený otvoriť a traja *partizáni* vtrhli dnu. Svedkami tohto vpádu boli aj Margita Magyarová a Alžbeta Lehovičová. Partizáni položili do dverí ľahký guľomet a žiadali peniaze.

Ján Nemec prosil *partizánov*, aby dovolili poslať vedúcu domácnosti do dediny, že ľudia požičajú kňazovi peniaze. *Partizáni* však kňazovi rozkázali, aby sa obliekol na cestu, pričom sa správali veľmi brutálne, snorili po celej fare a brali všetko, čo chceli. Kňaz zrejme poznal týchto lúpežníkov, keďže povedal, že musia vedieť, že mu už všetko vzali.

Margita Magyarová dostala rozkaz od *partizánov*, aby pripravila kňazovi aktovku s jedlom na tri dni. Súčasne mala prikázané mlčať o tejto „partizánskej návšteve“ pod vyhrážkou, že v opačnom prípade si prídu aj pre ňu. Vystrašená žena omdlela a ani nevedela, kto od nej prevzal pripravenú aktovku. Keď sa prebrala, stála pri nej len Alžbeta Lehovičová, *partizáni* aj s kňazom už boli preč.

Ženy z fary držali celú vec v tajnosti. Kostolníkovi odkázali, aby nezvonil, keďže kňaz nemôže prísť do kostola, lebo je veľmi chorý. Ľudia pozorovali aj to, že vedúca domácnosti na fare chodí s plačom po dvore. Mysleli si, že *partizáni* navštívili kňaza a zbili ho.

Partizáni následne vliekli Jána Nemca cez záhradu na pole, kde čakali ďalší *partizáni* s konským záprahom a s vozom. Bolo to osem plne vyzbrojených mužov, ktorých mená boli verejnosti známe hneď po skončení vojny, keďže niektorí z nich sa aj chválili svojou účasťou v tejto eskorte.

Vyzbrojení *partizáni* sadli na voz a Jána Nemca, katolíckeho kňaza, priviazali o koňa, a takto ho vliekli popri voze. Strašné putovanie po poľných a lesných cestách, v blate, daždi, vetre a zime, viedlo z Lieskovca cez Štefanovce až do Žalobína. Bolo to osem kilometrov náročného kráčania po kameňoch a trní, spojeného s mučením a bitím.

Podľa zaznamenaných svedectiev bolo počas tejto noci počuť volanie o pomoc smerujúce od lesa pri Štefanovciach, v ktorom človek kričal, že ho chcú zabiť. Bolo jasné, že je to nárek mučeného človeka. Ďalšie svedectvo uvádza, že mučeného kňaza nebolo možné hneď spoznať pre jeho zakrvavenú tvár.

Po príchode do Žalobína *partizáni* zobudili jedného muža a jeho brata a zmocnili sa ďalších koní a voza. Manželka jedného z mužov spoznala Jána Nemca, keďže bol farárom v jej obci v minulosti. Táto žena spomínala, že zmučený kňaz bol strážený dvoma *partizánmi* a smutne sa na ňu usmial.



Zdroj: wikimedia commons

Partizánska vražda Jána Nemca a rozdelenie koristi

Partizáni chceli pokračovať vo svojej hanebnej púti s mučeným kňazom zo Žalobína do Giroviec. Avšak za Polomou, blízko Giroviec, chýbal most cez rieku Olku, ktorý si vzala povodeň. Satanskí mučitelia nútili Jána Nemca, aby prešiel cez rieku po zrúbanej jelši, ktorá slúžila ako lávka.

Vysilený kňaz už nevládal ísť ďalej. Podľa svedectva mal odhaliť prsia a povedať zločincom nech ho zastrelia, aby už mal od nich pokoj. Ďalšie svedectvo potvrdilo, že kňaz pravdepodobne vedel o svojej ceste na smrť, keďže jeden *partizán* vyčítal svojmu „kolegovi“ v Žalobíne, že kňaza nezabili už počas cesty.

Partizáni začali biť zmučeného kňaza po hlave a roztrieštli mu lebku. Svoje satanské besnenie zavřšili dvoma výstrelmi do kňazovho zátylku. Následne mu vyzliekli vrchné šaty a topánky a rozdělili sa o toto „kňazské rúcho“, podobne ako vojaci pod krížom Spasiteľa. Telo kňaza ponechané len v spodnom prádle hodili do rieky.

Mŕtve telo Jána Nemca bolo nájdené v piatok 17. novembra 1944 v ranných hodinách. Celé telo bolo pokryté stopami krutého mučenia a ležalo v rieke Olka vedľa zrúbanej jelše. Bolo zjavné, že výstrely prešli cez hlavu. Správa o tomto náleze sa rozšírila do okolitých obcí.

Podľa svedectva dvoch mužov z Lieskovca, ktorí šli do Giroviec presvedčiť sa o pravdivosti správ o smrti lieskovského farára, boli pri svojej ceste domov zastavení *partizánmi*. Boli vyšetřovaní a jedného z nich chceli zastreliť ako špióna. Po veľkom prosení boli prepustení s príkazom mlčať o smrti Jána Nemca. V opačnom prípade mali byť vystavení „partizánskej návšteve“.

Dôsledky partizánskej vraždy a ďalšie obete teroru

Telo zavraždeného kňaza Jána Nemca bolo prenesené do sakristie kostola v obci Poloma, ktorá bola evakuovaná nasledujúci deň. Jeden mládenec, na prosbu kňazovho otca a po súhlase Nemcov, previezol telo zavraždeného kňaza z Polomy do Maťašoviec.

Aj Maťašovce však mali byť evakuované. Otcovi Jána Nemca a Ladislavovi Deákovi, maťašovskému farárovi, sa podarilo v poslednej chvíli vyžiadať voz od Nemcov a odviezť mŕtve telo do Vranova nad Topľou. Tam bolo kňazovo telo uložené v kostole a odbavené pohrebné obrady.

Otcovi Jána Nemca sa napokon podarilo dosiahnuť premiestnenie tela svojho milovaného a zavraždeného syna do Šarišských Bohdanoviec. V tejto obci ho slávnostne pochoval Ľudovít Deák, miestny farár. Pohrebu sa zúčastnilo 7 ďalších kňazov z okolitých fár a množstvo ľudí z celého okolia. Bolo to v sobotu 25. novembra 1944.

Prevážanie mŕtveho a zohaveného syna počas piatich dní po nebezpečnom území ohrozenom blížiacim sa vojenským frontom spôsobilo otcovi Jána Nemca nervové zrútenie a rýchlu sklerózu s ťažkými následkami. Nepoznával členov vlastnej rodiny a sústavne kládol vyčítavé otázky o dôvodoch zavraždenia jeho syna. Nedokázal pochopiť príčiny tejto brutálnej vraždy. Jeho syn bol predsa vzorným katolíckym kňazom, ktorý požíval rešpekt u ľudí a nikomu neublížil.

Matka Jána Nemca mala po tejto udalosti trvalo podlomené zdravie. Sestra Jána Nemca, v dôsledku šoku zo smrti svojho brata a z pohľadu na zničených rodičov, dostala paroxysmus tachykardie a zomrela vo veku 31 rokov. Bola to matka dvoch malých detí, ktorá bola dovtedy úplne zdravá.

Červená armáda vstúpila do Šarišských Bohdanoviec 22. januára 1945. „NKVD“, teda „Ludový komisariát vnútra“ v Sovietskom zväze, zobral z obce desať mužov, a medzi nimi aj otca Jána Nemca, ktorý mal vtedy 64 rokov. Keďže bol vo veľmi zlom zdravotnom stave, vrátili ho domov, a vzali mu jeho syna Andreja, 39-ročného otca dvoch malých detí. V transporte vo vlaku ochorel na týfus, avšak unikol smrti a bol prevezený na Kaukaz, kde musel pracovať ako otrok. Na Slovensko sa vrátil v roku 1946, s trvalým poškodením zdravia.

Budovanie bolševického mýtu o statočných *partizánoch* v *povstaní* na Slovensku z roku 1944 bolo v rozpore so zámerom dôsledne vyšetriť a potrestať páchatelov brutálnych zločinov, ktoré sa týkali Jána Nemca. Mučenícka smrť tohto katolíckeho kňaza mala byť vymazaná z pamäte národa.

Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru Slovenskej republiky v Košiciach, vo svojom „uznesení o zastavení trestného stíhania“ („Uznesenie ČVS: VP-18/10/1992, zo dňa 9. apríla 1993“), konštatoval:

„Vykonaným vyšetrením (...) sa potvrdilo, že farár Ján Nemec bol zavraždený neznámymi *partizánmi*, avšak jednoznačne nebolo preukázané, že motívom tejto vraždy je politická, rasová, náboženská alebo národnostná nenávisť.“

Svedkovia tejto tragédie však veľmi dobre poznali motiváciu partizánskych lúpežníkov a vrahov. Ján Nemec bol vzorným katolíckym kňazom a vlastencom, ktorý kázal proti šíriacemu sa jedu *bolševickej bezbožnosti* a *ateizmu*. Povzbudzoval katolícku mládež k vernosti *Cirkvi*, katolíckej viere a svojej vlasti. Katolícky kňaz Ján Nemec nezradil svoju katolícku vieru, morálku a disciplínu ani pod nátlakom niektorých inovercov. Títo inoverci sa domáhali vydania krstného listu podvodom, teda aj bez krstu, a po odmietnutí vykonať tento podvod vyhrážali sa statočnému kňazovi pomstou.

Postava Jána Nemca, stelesňujúca skutočný *katolicizmus*, nebola jedinou obeťou partizánskeho teroru, ktorý vyplýval z *povstania* na Slovensku v roku 1944. Do skupiny slovenských katolíckych mučeníkov, mučených a zavraždených *partizánmi*, sa zaradili aj ďalší katolícki kňazi, rehoľníci, učitelia a rodinní príslušníci týchto statočných katolíkov a vlastencov.

Slovensko neunikne ani v roku 2024 propagande zvelebovania *povstania* z roku 1944. Spomeňme si počas tejto záplavy mýtov na všetky vyššie zmienené slovenské katolícke obeť partizánskeho teroru. Prosme všemohúceho Boha, aby vyslobodil Slovensko z duchovného područia bezbožného *bolševizmu*, ktorého duchovné dedičstvo je nerozlučne späté s týmto *povstaním*. Preukázaná partizánska nenávisť voči *katolicizmu* to potvrdzuje.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/partizanske-mucenie-a-vrazda-katolickeho-knaza-jana-nemca-alebo-duchovne-dedicstvo-povstania-z-roku-1944-na-slovensku/>